

az asszony érte? Meg hogy mi van a borjakkal s a baromfival? Végül azzal bocsátotta el a lányt, hogy majd meggondolja magát: hazamegy-e vagy se!

Meg is gondolta: nem ment.

Már hetedik napja lakott Biza Jolcsi bácsinál. Hajnalban kiment az udvarra, ahogy otthon szokta. Be akart nézni az istállóba. Maga is elnevette magát ezen. Ekkor valamelyik fa mögül sötét alak szólt rá:

— Pista, te vagy?

Biza összeszedte magát.

— Hát! Ki vóna?

A felesége vacogott előtte.

— Gyere haza, lelkem... Nézd, tönkremegyünk... Egy hét óta elkerülnek az emberek is...

Biza hallgatta a panaszt és lelkében igazat adott az asszonynak.

Csúf dolog volt tőle, hogy így elhagyta, csúf... Jó, hogy az Isten meg nem büntette... Minden csak a kés miatt volt pedig!

Az asszony mind közelebb simult hozzá, Biza meg kedvesen tapogatta meg a hátát.

Egyszerre csak megkutyálta magát. — Most mutasd meg, hogy te vagy az úr a házban, mert különben se vége, se hossza nem lesz megint az asszonyi darálásnak! — És megemelte az asszony állát, úgy kérdezte:

— Hát a borssal mi van, fiam? Lesz-é?

Az a kutya bors! — gondolta az asszony, de nem merte még csak elsóhajtani se. Csak bólintotta a fejét.

— Lesz, lesz, ha úgy akarod — mondta kis vártatva.

— Emmán döfi! — helyeselte Biza.

Aztán besettenkedett a házba, kihozta holmiját s mint a tolvaj, úgy lopózott ki az udvarról a feleségével. Az utcán mondta már:

— Most már ne búsulj, ne ríjj, édes lelkem, ha bors lesz, úgy visszacsalogatom a kőműveseket, hogy Jolcsi bácsi a falnak megy tüle. — Aztán mintha elröstelte volna magát, hiszen hálásnak kellene lennie az öreg iránt, aki egy hétig vendégelte, hozzátette:

— No, azért nem rossz ember az öreg... A vendéglátásért pedig megfizetek neki, meg... Becsülettel...

Majthényi György.

KERT.

*Vad sivatag volt, égő puszta,
Melyben csak silány gyom terem.
Bekerítették sűrű léccel,
S kert lett belőle hirtelen.*

*Szívedben árva virág nem nő,
Magját bár százszor elveted,
De mikor bekerít a bánat,
Termő kertté lesz életed.*

Falu Tamás.